

Sygn. akt IV Ca 515/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Paulina Wawrzynkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w (...) (...) S.A. w W.

przeciwko U. S., J. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie

z dnia 20 października 2015r., sygn. akt II C 1736/15 upr.

oddala apelację.

Paulina Wawrzynkiewicz

Zarządzenie: odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanym.

Paulina Wawrzynkiewicz

IV Ca 515/16

UZASADNIENIE

W ocenie Sądu Okręgowego, apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sprawa niniejsza z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość rozpatrywana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c. t.j. na zarzucie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne.

Przede wszystkim brak jest podstaw dla uznania, iż w niniejszej sprawie zachodziła nieważność postępowania z uwagi na zaistnienie przesłanek z art. 379 pkt 5 kpc. Wbrew twierdzeniom apelującego przeprowadzone przed Sądem Rejonowym postępowanie nie daje żadnych podstaw dla uznania, iż w toku postępowania powód został pozbawiony możliwości obrony swych praw. Nie przekonuje Sądu Okręgowego podniesiona w apelacji argumentacja,

iż uniemożliwienie przez Sąd Rejonowy odniesienia się przez powoda do twierdzeń i zarzutów zawartych w piśmie pozwanych z dnia 03 września 2015r, skutkuje nieważnością postępowania, albowiem powód został pozbawiony możliwości obrony swych praw. Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego pozbawienie strony możliwości obrony swych praw polega na tym, że z powodu wadliwości procesowych sądu będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. (tak wyrok SN z 10 maja 2974, II CR 155/74, postanowienie SN z 6 marca 1998, III CKN 34/98) W niniejszym postępowaniu Sąd nie dopuścił się naruszenia przepisów procesowych, które skutkowałyby pozbawieniem powoda możliwości obrony swych praw . Strona mogła brać i brała czynnie udział w całym postępowaniu, była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, mogła składać wszelkie wnioski dowodowe. W apelacji powód nie uzasadnił przyczyny dla której uznał, iż nieudzielenie mu terminu dla ustosunkowania się do pisma procesowego pozwanych pozbawiło go możliwości obrony praw. Nawet w apelacji powód nie skonkretyzował na czym owo naruszenie praw polegało oraz nie wskazał żadnych konkretnych okoliczności czy też twierdzeń, których nie mógł podnieść wcześniej niż dopiero w odpowiedzi na pismo pozwanych z dnia 03 września 2015r. Nieudzielenie terminu na złożenie odpowiedzi i ustosunkowanie się do pisma procesowego przeciwnika procesowego nie może zatem stanowić o uznaniu, iż zachodziła nieważność postępowania tym bardziej, iż sprawa niniejsza rozpatrywana była w postępowaniu uproszczonym, a powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika winien złożyć wszelkie wnioski dowodowe już w pozwie.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji wskazać należy, iż w okolicznościach niniejszej sprawy słusznie uznał Sąd Rejonowy, iż powództwo nie zostało udowodnione zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Należy podkreślić, że zgodnie z zasadami obowiązującymi na gruncie postępowania cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Reguły wyrażone w powołanych przepisach nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd nie ma obowiązku podejmować inicjatywy dowodowej i wyręczać stron w realizacji ich interesów, albowiem mogłoby to być poczytane za naruszenie bezstronności organu orzekającego. Dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu na podstawie art. 232 k.p.c. następuje jedynie w sytuacjach wyjątkowych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 listopada 1999r., III CKN 452/98, Lex nr 1232427). Rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, jak również Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania dowodów z urzędu, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne

Należy wskazać, że Sąd Rejonowy nie miał możliwości faktycznego zweryfikowania prawidłowości wyliczeń wysokości dochodzonych pozewem należności, co było niezbędne wobec przedstawionych przez pozwanych zarzutów i wątpliwości. Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd Sądu Rejonowego, że przedłożone do akt przez powoda faktury nie mogą stanowić wystarczającego dowodu na to, że kwota której żądał powód została wyliczona prawidłowo. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie konieczne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem do rozstrzygnięcia tej kwestii konieczne były wiadomości specjalne, jakimi dysponuje biegły sądowy. Wiadomości specjalne i bezstronność biegłego pozwoliłyby w sposób rzetelny i fachowy ocenić, czy powód prawidłowo i zgodnie z obowiązującą strony umową rozliczał wodę. Pozwani w toku procesu konsekwentnie bowiem kwestionowali sposób naliczania nadwyżki z licznika głównego. Jak słusznie wskazuje Sąd Rejonowe same faktury VAT, na które powołuje się pozwany nie przesądzają, iż wysokość żądania dochodzonego niniejszym pozewem została udowodniona. .

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.